

DÉLMAGYARORSZÁG

Szerkesztőség:

SEGED, KÁRÁSZ-UTCA 9. SZÁM.
A szerkesztőség telefonja: 305.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

egész évre 96 — K. negyedévre 24. — K.
félévre 48. — K. egy hónapra 8. — K.
Egyes szám ára 30 fillér.

Kiadóhivatal:

SEGED, KÁRÁSZ-UTCA 9. SZÁM.
A kiadóhivatal telefonja: 305.

Szeged, 1919.

VIII. évfolyam, 84. szám.

Vasárnap, április 13.

Szokratávirat.

Orosz proletár testvéreink szokratáviratban tudatják velünk, hogy hosszú és kemény küzdelem után a legújabb ellenforradalmat teljes sikerrel legyőzték minden vonalon, a külső és belső ellenségek támadásait egyaránt. Világtörténelmi jelentőségű esemény ez, még a mai világtörténelmi napokban is, amikor a fölébredő természettel együtt ébrednek új öntudatra, új életre, egy új világrend megteremtésére. Mert, amint a proletárium küzdelem ma nemzetközi és végső diadala holnap szintén nemzetközi diadal lesz, azonképpen a burzsoáziának, valamint a vele szövetséget kötő középkori feudalisták maradványoknak harca az új társadalmi hit ellen, szintén nemzetközi. Két internacionálé küzd ma a világon, a proletáriumé, amely nyíltan és elemi erővel hirdeti, országhatárokon innen és túl, az Ember jogát, a nép igazát és a burzsoáké, amely sovíniszta jelszavak köpenyében burkolózva, a hazugság rozsdás és csorba fegyvereivel akarja visszacsinálni azt, amit a fejlődés örök törvénye megteremtett és a népeket egymás ellen uszítva papok népek szövetségéről, országhatárokat tologatva szavai hazafiságról és reformok flastromával akar eltakarni vérző, égbekiáltó sebeket. Orosz proletár testvéreink, az új kor bámulatos fegyelmű és kitartású proletárseregével most verték le az utolsó elszánt és meddő kísérletet, amely a régi világ romjait próbálta újra tatarozni a régi bűnök, a régi hazugságok, a régi szolgaság palotájának. Tudatlan parasztok és az új időkről tudni nem akaró kizsákmányolók szövetséget kötöttek Keleten, a Szovjet-Oroszország ellen az antant burzsoázia kémeivel és ügynökeivel és a játszmát csúfosan és véresen elvesztették. A világon ma nincs hatalom, amely megállítsa a világforradalom robogó szekerét. A világon ma nincsen kínai fal, amely elzárhatná a testvéri ölésre lendülő proletárkarok kézfogását. A világon ma nincsen olyan csodaszer, amely meg tudná ölni a szent bacillust, a világszahadság felszabadító és megváltó gondolatának grippe russe-ét. Az orosz proletártestvérek szokratávirata, amilyen felkészítő, fölemelő és biztató számunkra, éppen annyira intő jel mindazoknak, akik nálunk még mindig nem tanultak és nem felejtettek és még mindig a régi hangon a régi nótát akarják fújni. Ime, nem csupán esztelen és oktalanság ellenforradalmának lenni, de egyúttal igen nagyon veszedelmes és kellemetlen is. Az orosz ellenforradalom betört és véres fejét hadd mutassuk föl azoknak, akik még mindig játszanak a fejükkel, olyasmiken törvén azt, amelyek a diadalmas néperő és népakat forradalmi parancsába ütköznek. Don Ruixote szerepére vállalkozni mindig mulatságos volt, egy kissé szomorú is, de ma főként kockázatos, hogy úgy mondjuk, életveszélyes. De don Ruixote legalább szép hazugságokért, kedves fellegvárakért, édes illuziókért ment neki fejét a falnak és a szélmalomnak, ám a mai manchai lovagok a világ legnagyobb történelmi igazságtalanságát óhajtanák vissza, amely a legsiralmasabb és legszörnyűbb csődbe került, amely önmagát

tette tönkre és emésztette fel. Aki ma itt a régi rendet akarja, az anarkiát akar. Aki ma itt az új rend ellen szegül, az azt kívánja, hogy milliók végezzenek magukon harakirit egyesek miatt. A napokban egy kékszemű, nyílt tekintetű, kerges tenyerű orosz munkás megállított bennünket az utcán és azt mondotta: Az orosz népek köszönheti a világ, hogy mindnyájan emberek leszünk! Megkérdeztem tőle, ismeri-e Tolsztojt? Azt felelte egy kis

gondolkozás után: Igen, ismerem. Ő volt az, aki grófból munkás lett! Ugy éreztük, mintha egy új hit böcsőjénél állanánk. Így kezdődik a legenda. Egy orosz proletár, aki a háberu és béke költőjét a legszebb emberi elismeréssel úgy tünteti ki, hogy azt mondja róla: grófból munkás lett! Munkás, dolgozó, virrasztó, alkotó, megváltó ember, testvérünk, örömünk, büszkeségünk és vigasztalásunk. Mindnyájunké.

Előkészületek a hétfői választásra. A vasárnap délutánra tervezett tanácsválasztási népgyűlés elmarad, mert a vezetőségi tagok a tanyákon vannak eloglalva a választásoknál. A népgyűlés helyett délelőtt 11 órakor az új Munkásotthonban az összes szakszervezetek együttes gyűlést tartanak. Délután 3 órakor a Korzó-moziban a nők naggyűlése lesz. Este 6 órakor az összes pártszervezetek együttes gyűlést tartanak. Hétfőn munkaszünet.

Hétfőn választják a szegedi munkás-, katona- és földmivestanácsot.
— Szeged 240 tanácstagot választ, akik 50-et küldenek a Tanácsok Kongresszusába. —

(Saját tudósítónktól.) Eljön ideje annak is, mikor külső körülményekhez való kényszerű alkalmazkodás nélkül, teljesen szabadon végezheti nagy társadalmi átalakító munkáját Szegeden is a proletárság. De amit már most lehet megcsinálni, azt halogatni nem szabad. A kommunizálás munkáját Szegeden is folytatni kell. Meg kell szüntetni a pénz uralmát, le kell taszítani mindenek fölé emelt cifra trónusáról ezt a hamis bálványt. Ropant erős még ez az álistenség, de csak azért, mert önként hódolnak neki milliók. Oroszországban intézték ellene, a pöffeszkedő, gögő, kegyetlen kapitalizmus ellen, az első hatalmas ostromot s most hű szövetségben együtt állják a nagy harcot Oroszország, Magyarország és Bajorország proletárai. Kemény harc ez, de a nagytőke mindent legázó hatalmának meg kell szűnnie. Sok évezred komoly tapasztalatai után végre meg kell érlelődni az egész emberiség lelkében annak a belátásnak, hogy semmiféle éretörvény nem írja elő a rabszolgaságot és igenis van lehetőség arra, hogy az ész és a munka kormányozza az emberek világát, arra, hogy egy kisebbség a gazdagságával ne tartsa elnyomottságban az őriási többséget, hogy a származás, a vér, a fajta álelőkelősége ne alázza meg az „alacsonyakat”. Ember nem lehet alacsony származású, vagy ha igen, akkor nincsen magas származás. Hiszen a föld minden élőjével, állattal, növényvel kell tartanunk a rokonságot. Egyenlő jogaink vannak a föld minden javaihoz s mindazokhoz a szellemi és anyagi kincsekhez, amelyeket az emberiség alkotott és alkot folyvást nagyszerű munkájával. Senkitől sem szabad elzárni a

levegőt, amelynek éltető parányaiból annyit szívhatsz be mindenki amennyire a szervezetének szüksége van, anélkül, hogy elvonná más milliók és milliók részét. Szellemi és anyagi javakból se szabadon kizárni színlódó kol-dusokként milliókat, csak hogy tízezreké legyen minden fölösleges bőség, unalomig való pazar kényelem, az élet minden áhitani való szépsége.

Ezt akarják a világ proletárai! De a nagy célt csak úgy lehet elérni, ha győzelmesen vívják meg harcukat a tőke uralma ellen, ha teljesen lerombolták a tőke hatalmán felépült társadalmak egész rendszerét. A rombolás műve fájdalmakkal, szenvedésekkel jár, de legyen vigasztalás, hogy kertes, diszes palota épül a rozszant, férges kaszánya helyén. Megépül a palota, amelyben mindenki kényelmes helyet talál, aki dolgozik, amelyben a munkakötelesség teljesítéséért föltétlenül szabad lesz az egyén minden apró és nagy zsarnokok elnyomásától. A proletárnak, aki dolgozott, de éppen hogy csak megélt, mialatt pénzt s ezzel minden földi jót szerzett a munkaadójának, nem kell majd robotban, gondban eltölteni egész életét, nem lesznek kitzított nyomorultak, pincék vackain tengődő, éppen csak hogy vegetáló emberbarmok, de nem lesznek túltárgó élvezésektől életunt milliomosok sem. Az embert, az emberi munkát meg fogja hecsülni a szociális állam. Nem hajtának majd embercsordákat baromi munkára, sem a háboru vágóhídjára. Mindenki békéjének, jólétének társadalmát akarja megteremteni a proletárság, amely — hogy ez lehetővé váljék — átvette most az uralmat.